

Kázání v kapitulním chrámě Všech svatých o Slavnosti Krista Krále

Mons. Petr Piřha

24. listopadu L. P. 2019

Liturgické texty cyklu C.

Bratři a sestry,

Slavíme dnes ve starobylé pražské královské kapli Svátek Krista Krále. Je to mohutný akord na závěr církevního roku. Příští neděli bych přirovnal k tichému preludiu v začátku roku nového. Slovo akord mě inspirovalo, abych promluvil o třech tónech, či spíše hlasech tohoto svátku.

Prvým a základním je hlas Krále. Král je především naprostým suverénem svého království. Má nejvyšší soudní moc a všechno mu patří. Vždy se musím usmát, když při oficiálních příležitostech v Anglii slyším, že jsou přítomni představitelé královniny komunistické strany. V běžné řeči je král považován za významnější postavu než císař. *Královský dar* je víc než *císařův dar* a pojem *císařský dar* vůbec neexistuje. Králem je někdo z Boží milosti, zatímco prezidenti jsou leda z Božího dopuštění. To vše nás dovádí k pochopení Kristova práva nade vším. Jeho suverenita i ve chvílích, kdy nesl trnovou korunu, nebyla dotčena, neboť se opírala o Otcovu milost a měla sílu Ducha svatého. Také v rozhovoru s Pilátem, zástupcem císaře, stál Kristus suveréně nad ním.

Druhým hlasem jsou občané jeho království, lid Boží, tedy i my. Tito občané mají zcela neobvyklá práva, neboť o jejich služebnosti se říká Královské kněžstvo a jsou členy královské rodiny. Jsme děti Boží a spoludědici Kristovi. Z toho pak plynou mnohé povinnosti, neboť kralovat je obtížné. V našich zpytujících úvahách bychom měli neustále hledat odpověď, jak královskou službu konáme. Jak hledáme a vykonáváme spravedlnost? Jak zacházíme s oním vším, co nám patří? Je tomu totiž tak, že neposlušné dítě, i když je přítom velmi obratné, nakonec je potrestáno. Je odloučeno od Božího stolu a posláno za dveře. Kristus řekl svým apoštolům, že Boží království musí přijmout jako děti. Právě uvedené zkušenosti z dětství nám ozřejmují podstatu posledního soudu.

Posledním pojmem je Království. Království nejsou stejná, liší se svými zákony. I království je tedy v našem příměru hlasem. Zákony jsou vyhlašovány. Zákony Božího Království, Starý i Nový jsou jednak univerzální, jednak věčné. Jsou platné všude, i když někde nejsou přijaty, a nemění se při liturgických změnách ani se nedoplňují všemi možnými dodatky a vyhláškami. Hlavně se o nich nedá diskutovat. Právě proto mluví Kristus o tom, že jeho království není z tohoto světa a vysvětlí Pilátovi, že je tomu tak proto, že jeho zákon je zákonodárce sám. Pilát se této skutečnosti zděsil, přestože ji nepochopil. My naopak jsme to pochopili, ale nikterak se neděsíme. To by se nám mohlo stát osudným, neboť nás Písmo svaté opětovně vyzývá k bázni Boží. Nejde přitom o strach z trestů, ale o vědomí mohutnosti, neměnitelnosti, spravedlnosti a milosrdenství našeho Pána a Boha, kterého můžeme oslovovat Otče.

Amen